

Sygn. akt XI GC 1201/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: Gabriela Wierzgacz

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015 roku w Szczecinie, na rozprawie

sprawy z powództwa M. R., F. S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powodów M. R., F. S. kwotę 2 000,00 zł (dwa tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1668,75 zł (tysiąc sześćset sześćdziesiąt osiem złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 1201/14

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

W dniu 22.09.2014 roku powodowie F. S. i M. R. wnieśli przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W. pozew o zapłatę kwoty 2000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazano, iż powodowie na mocy umowy przelewu nabyli przysługujące poszkodowanemu od pozwanej w związku z umową ubezpieczenia OC sprawcy kolizji drogowej roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Koszt najmu wyniósł 7072,50 zł brutto (23 dni po 250 zł netto), pozwana uznała jedynie część roszczenia w kwocie 1845 zł (10 dni przy stawce 184,50 zł brutto za dobę).

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazano, że najem był uzasadniony przez maksymalnie 100 dni, a stawka nie powinna przekroczyć 184,50 zł. Zakwestionowano konieczność korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego i skuteczność przelewu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.08.2012 r. miała miejsce kolizja, w wyniku której uszkodzony został pojazd M. (...), należący do T. O. (1). Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC pojazdu u pozwanej.

Niesporne

Poszkodowany wykorzystywał uszkodzony pojazd w codziennym życiu, a także w działalności gospodarczej jako agent ubezpieczeniowy, nie miał innego pojazdu. Samochód był mu potrzebny do przemieszczania się także ze względów

zdrowotnych – T. O. przeszedł operację. Poszkodowany wynajął pojazd zastępczy (C. (...)) u powodów, stawki nie uzgadniał. Ubezpieczyciel odmówił poszkodowanemu pojazdowi zastępczego, dlatego T. O. zwrócił się do powodów. W trakcie naprawy pojazdu T. O. był problem ze sprowadzeniem części. Poszkodowany nie jest płatnikiem podatku VAT.

W okresie od 30.08.2012 r. do 25.09.2012 r. poszkodowany wynajął u powodów pojazd zastępczy za kwotę 250 zł netto dziennie.

Powodowie wystawili z tego tytułu fakturę VAT na kwotę 7072,50 zł brutto (za 23 dni).

Dowód: umowa, protokół, faktura k. 9-11, oświadczenie k. 8

zeznania T. O. k. 93

W dniu 30.09. 2014 r. poszkodowany przelał na powodów wierzytelność z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: umowa cesji k. 12, zeznania T. O. k. 93

8 października 2012 r. powodowie wezwali pozwaną do zapłaty kwoty wynikającej z faktury. Decyzją z 14.10.2013 r. pozwana przyznała kwotę 1845 zł (10 dni przy stawce 184,5 zł brutto za dobę).

Dowód: korespondencja k. 13-19

Technologiczny czas naprawy pojazdu M. w związku z uszkodzeniami z 29.08.2012 r. to 3 dni robocze, dodatkowo uwzględnić trzeba czas oczekiwania na oględziny i ich wynik, standardowy czas na sprowadzenie części to 2-3 dni, czas na czynności organizacyjne – 1 dzień.

Stawki najmu dla pojazdów klasy D (jak uszkodzony) wynosiły od 245 do 289 zł netto.

Dowód: opinia biegłego k. 56-64, 94-95, 112

Oględziny pojazdu odbyły się 31.08., kalkulację warsztat otrzymał 5.09., części zamówiono 7.09, niektóre dotarły 10.09., jeden element – 25.09.2012 r.

Dowód: akta szkody na płycie CD, oświadczenie warsztatu k. 98, zeznania T. O. k. 93

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione.

Jego podstawę prawną stanowi przepis art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z § 4 art. 822 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Dla przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela konieczne jest zaistnienie przesłanek odpowiedzialności, a więc zdarzenia, z którym umowa wiąże obowiązek odszkodowawczy, powstania szkody oraz związku przyczynowego między zdarzeniem sprawczym a faktem, z którego szkoda wynika, przy czym zgodnie z art. 361 k.c. powinien to być adekwatny związek przyczynowy.

W rozpoznawanej sprawie niespornym był fakt zawarcia przez sprawcę zdarzenia umowy ubezpieczenia OC z pozwanym i zaistnienie powodującego szkodę zdarzenia, za które odpowiadała osoba ubezpieczona. Z kolei

legitymacja powodów do dochodzenia roszczeń na własną rzecz wynika z przedłożonej umowy cesji oraz art. 509 i 510 k.c., zgodnie z którymi wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Pozwana podważała skuteczność cesji, wskazując, że w dniu zawarcia umowy cesji poszkodowanemu przysługiwała abstrakcyjna nieokreślona w swojej wysokości wierzytelność wobec pozwanego, a poszkodowany nie zgłaszał pozwanemu potrzeby wynajmu. Zarzuty te są chybione. Po pierwsze w umowie wierzytelność została ściśle określona poprzez odniesienie się do faktury, określającej jej wysokość, wierzytelność ta już istniała, skoro po stronie najemcy powstał dług do uregulowania, a więc zwiększyły się jego pasywa, ergo - poniósł szkodę. Po drugie cedowane na podstawie art. 509 i n. k.c. mogą być także wierzytelności przyszłe, a zatem wierzytelności, które w chwili ich przeniesienia nie istnieją, a które mają powstać w przyszłości (tak też m.in. E. Łętowska (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 903; J. Mojak, Obrót wierzytelnościami, Warszawa 2004, s. 20; K. Zawada, Umowa przelewu wierzytelności, Kraków 1990, s. 34–36; A. Szpunar, Glosa do uchwały SN z dnia 19 września 1997 r., III CZP 45/97, OSP 1998, z. 7–8, poz. 137, s. 382 i n.; J. Kuropatwiński, Cesja wierzytelności przyszłych, PPH 1998, nr 9, s. 19 i n.; a także tenże, Glosa do wyroku SN z dnia 30 stycznia 2003 r., V CKN 345/01, Pr. Bank. 2004, nr 10, s. 25–34; P. Grabowski, Przelew wierzytelności przyszłych, Mon. Praw. 2000, nr 9, s. 564 i n.; I. Heropolitańska, Zabezpieczenie..., s. 204). W wyroku z dnia 7 kwietnia 2011 r. (IV CSK 422/10, LEX nr 1129145) SN trafnie uznał, iż „ekspektatywa dostatecznie ukształtowana może być przedmiotem przelewu”. Po trzecie, zgłoszenie ubezpieczycielowi konieczności najmu czy wiedza najemcy o tym, w jakim zakresie jego roszczenie odszkodowawcze zostanie uwzględnione przez zakład ubezpieczeń w żaden sposób nie są konstytutywne dla roszczenia o naprawienie szkody.

Pozwana, mimo uwzględnienia części roszczenia przed procesem, kwestionowała także samą potrzebę najmu pojazdu zastępczego. Istnienie takiej potrzeby strona powodowa wykazała zeznaniami świadka (poszkodowanego), z których wynika, że pojazd był mu potrzebny do normalnej egzystencji, także z przyczyn zdrowotnych, a poszkodowany nie miał innego pojazdu.

Przedmiotem sporu był uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego oraz wysokość stawki za najem. Z opinii biegłego, przekonująco i logicznie uzasadnionej oraz opartej na materiale dowodowym zawartym w aktach wynika, że technologiczny czas naprawy to 3 dni. Do tego należy doliczyć czas związany z przebiegiem postępowania likwidacyjnego - oględziny odbyły się 31.08. w piątek, warsztat otrzymał kalkulację 5.09. (środa), w tym dniu możliwe było zamówienie części. Wskazany przez biegłego normalny czas oczekiwania na części to 3 dni, zatem części mogły być odebrane najwcześniej w poniedziałek 10.09, z uwagi na dni wolne (sobota, niedziela). Wobec tego naprawa i czynności organizacyjne mogły się odbyć do piątku 14.09.12. r. Z tego wniosek, że uzasadniony czas najmu to co najmniej 16 dni. Z opinii biegłego wynika też, że stawka zastosowana przez powodów nie była stawką wygórowaną, czy rażąco odbiegającą od stawek rynkowych. Wobec tego 16 dni przy stawce 250 zł + podatek VAT daje kwotę odszkodowania, związanego z najmem pojazdu zastępczego w wysokości 4920 zł, pozwana wypłaciła 1845 zł, pozostaje 3075 zł, powodowie dochodzą kwoty niższej. Z tego względu nie ma konieczności rozstrzygnięcia, czy wiarygodne jest oświadczenie warsztatu, że jedną część otrzymano dopiero 25.09.2012 r., nawet bowiem, gdyby uznać ten dowód za niewystarczający, roszczenie powodów jest uzasadnione w całości.

Odsetki należą się za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 481 k.c.), a termin spełnienia świadczenia przez zakład ubezpieczeń wynika z art. 817 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którymi ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku; gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. W niniejszej sprawie zgłoszenie szkody

związanej z najmem nastąpiło w październiku 2012 r., powodowie dochodzili odsetek od daty dużo późniejszej zatem i w tym zakresie powództwo należało uwzględnić.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349 z późn. zm.). Na koszty powodów złożyła się opłata od pozwu (100 zł), wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą skarbową (634 zł) oraz koszt opinii biegłego (943,75 zł).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron
3. zwrócić powodowi niewykorzystaną zaliczkę na biegłego (56,25 zł)
4. z pismami lub za 30 dni